

Theol 2549 (64)
DECAS THEOLOGICA
DE

TRIAD E

FIDEI, SPEI ET CHARITATIS.

Trino Optimo, Triadi Creatæ,

CHRISTO Fidei nostræ fundamento.

MARIÆ Sanctæ Spei Matri.

JOSEPHO Charitatis Speculo.

Devotissimè consecrata, & humillimè oblata.

Publicæ velitationi exposita in Conventu Colon. Ord. Prædicatorum.

P R Æ S I D E,

R. P. F. PETRO THOLEN,

Generalis Studii Baccalaureo.

Propugnantibus,

P. HUBERTO *Sturm*, & P. ADOLPHO *Frisch*,
eiusdem Ordinis & Voti.

Die 16. Julii horâ 1. pomeridiânâ.

Coloniz, Typis CORNELII CÔNEN, sub Semilunio propè Tessera Portam, Anno 1708.

Univ.-Bibl.
München

DECADIS THEOLOGICÆ

Ad mentem Præceptoris nostri Angelici

D. THOMÆ AQUINATIS.

P A R S Ima.

Ides est habitus mentis , quo inchoatur vita aterna in nobis , faciens intellectum assentire non apparentibus. S. Th. 2. 2. q. 4. a. 1. ejus objectum formale Quod est DEUS sub ratione primæ veritatis in essendo , in quantum nihil cadit sub fide , nisi in ordine

ad Deum q. 1. a. 1. Objectum autem formale Quo est veritas prima in dicendo simul intrinsecè connotans Veritatem in cognoscendo ; Non enim Fides assentit alicui, nisi quia à Deo revelatum est. loc. cit. Undè assensus Fidei non resolvitur ultimè in authoritatem Ecclesiæ proponentis, sed in solam primam Veritatem revelantem , proindequè Fidei nec ex parte Dei dicentis , nec ex parte credentis falsum subesse potest : quia nihil potest cadere sub fide , nisi in quantum stat sub Veritate primâ , sub quâ nullum falsum stare potest. q. cit. a. 3.

I I.

Impossibile est, quod ab eodem idem sit scitum & creditum, q. 1. Ia. 5. intellige quo ad actum vel quo ad habitum simul , potest tamen esse creditum quo ad habitum , & scitum quo ad actum ; Quia enim Paulus in raptu non fuit beatus habitualiter , sed solum habuit actum Beatorum , consequens est

ut simul tunc in illo non fuerit actus Fidei, fuit tamen in illo simul habitus Fidei. q. 175. a. 3. Evidentiam credibilitatis, quâ quis evidenter judicat hic & nunc adesse sufficientia motiva ad credendum, argumenta plura efficaciter convincunt: Evidentiam quoque in attestante seu claram notitiam de existentia ipsius revelationis (per quam evidenter constat Deum esse, qui attestatur & revelat mysterium) dari indubitatum est: Minimè tamen Fidem tollit, quia illa sola Manifestatio excludit fidei rationem, per quam redditur apparens vel visum id, de quo principaliter est Fides q. 5. a. 1.

III.

PRæter scripturam sacram quæ est infallibilis regula Fidei admittendas esse traditiones, patet ex illo 2. Thessal. 2. Itaq; fratres state & tenete traditiones quas didicistis, sive per sermonem sive epistolam nostram. Determinare ea quæ sunt Fidei, ut ab omnibus inconcussa fide teneantur, pertinet ad auctoritatem summi Pontificis q. 1. a. 10. Qui è cathedrâ loquens est infallibilis animata regula Fidei & Morum, infallibilem supra Concilium Oecumenicum habens auctoritatem, & hæc regula pro nunc est Clemens XI. quem suppositâ legitimâ electione verum Petri successorem & Christi Vicarium ex fide asserimus ob verba divinæ Veritatis Matth. 10. Tu es Petrus & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Nihilominus in sententiis, quæ ad particularia facta pertinent, ut cum agitur de possessionibus vel de criminibus vel de hujuscemodi, possibile est iudicium Ecclesiæ errare propter falsos testes. quodlib. 9 a. 16.

IV

Fides quantum ad assentiendum, qui est principalis actus Fidei

Fidei, est à Deo interiùs movente per gratiam. q. 6. a. 1. Intellige physicè præviã ac intrinsecè efficacem, quam nedum libertatis minimè læsivã, verum ejusdem maximè perfectivã duce Angelico Præceptore nostro propugnãmus. Certitudine simpliciter præstat scientiã aliisq; Virtutibus intellectualibus; quia multò magis Homo certior est de eo quod audit à Deo qui falli non potest, quam de eo quod videt propriã ratione quã falli potest. q. 4. a. 8. ad 2. *Mysterium incarnationis Christi* aliquãlter oportuit omni tempore esse creditum apud omnes - - - post tempus autem gratiæ divulgatæ tam majores quàm minores tenentur habere fidem explicitam de mysteriis Christi. q. 2. a. 7. Sicut & tenentur omnes ad explicitè credendum mysterium Trinitatis a. 8. Sine quorum Mysteriorum explicitã fide homo est incapax absolutionis Sacramentalis. Confiteri fidem non semper neq; in quolibet loco est de necessitate salutis q. 3. a. 2. Quam sicut negare sic falsam simulare illicitum est semper pro semper. In hæretico discredente unum articulum Fidei non manet fides neq; formata neq; informis q. 5. a. 3.

V.

Spes est Virtus cum faciat actum hominis bonum & debitam regulam Attingentem q. 17. a. 1. in O principaliter respicit Beatitudinem æternam, alia verò quæ petuntur à Deo respicit secundariò in ordine ad Beatitudinem æternam q. cit. a. 2. ad 2. Et ideo proprium & principale objectum spei est Beatitudo æterna a. cit. in O intellige objectiva: Unde Beatitudinem formalem non tanquam constitutivum, sed solùm tanquam conditionem requisitam in obliquo connotat. Ejus ratio formalis sub qua non est arduitas, nec bonitas objecti sperati, sed Omnipoten-

centia divina ut auxilians, sive auxilium divinum activè sumptum ; quia in quantum speramus aliquid ut possibile nobis per divinum auxilium, spes nostra attingit ipsum Deum, cujus auxilio innititur. q. 17. a. 1.

V I.

Damnati non possunt apprehendere Beatitudinem ut bonum possibile, sicut nec beati ut bonum futurum, & ideo ne q₃ in beatis neq₃ in damnatis est spes sed in viatoribus sive sint in viâ istâ sive in purgatorio potest esse spes, quia utrobique apprehendunt Beatitudinem ut futurum possibile q. 17. a. 3. Durante virtute spei eâdem spe aliquis sperat Beatitudinem sibi & alijs, sed evacuata spe in Beatis secundum quam sperabant sibi beatitudinem, sperant quidem alijs Beatitudinem, sed non virtute spei, sed magis ex amore charitatis. a 1. ad 3. Negativum spei præceptum obligans semper pro semper est duplex, scilicet de non desperando & de non præsumendo; utrum & quando obliget præceptum spei affirmativum? interroganti respondebitur.

V I I.

Quamvis de potentia absoluta Deus possit revelare suam damnationem alicui, non tamen hoc potest fieri de potentia ordinaria, quia talis revelatio cogeret eum desperare, & si alicui talis revelatio fieret, deberet intelligi non secundum modum prophetiæ prædestinationis vel præscientiæ, sed per modum Prophetiæ Comminationis, quæ intelligitur suppositâ conditione meritorum. q. 23. de veritate ar. 8. ad 2. Quod si autem Deus alicui damnationem absolutè cum omnimodâ reprobationis certitudine revelaret, talis etsi Beatitudinem suam concupiscere, eam tamen Theologicè sperare nedum potentiâ consequenti sed nec antecedenti posset, destructo nimirum iudicio pruden-

prudentiali futuritionis ad potentiam sperandi essentialiter requisito : Nihilominus etsi negativè , non tamen positivè desperare posset.

V I I I.

Charitas Amicitia quedam est hominis ad Deum q. 23. a. 1. quæ est aliquid creatum in anima , quia maxime necesse est quod ad actum charitatis in nobis existat aliqua habitualis forma superaddita potentie naturali, inclinans ipsam ad charitatis actum & faciens eam promptè & delectabiliter operari a. 2. Est specialis virtus a. 4. Excellentior fide & spe & per consequens omnibus alijs virtutibus a. 6. dat formam actibus omnium aliarum virtutum, & pro tanto dicitur esse forma virtutum a. 8. imò cum virtus vera simpliciter est illa quæ ordinat ad principale bonum hominis - - - - - nulla vera virtus potest esse sine charitate a. 7. quæ est vera virtus etiam in gradu remisso , minima enim charitas plus diligit Deum quam cupiditas millia auri & argenti. 3. p. q. 70. a. 4. hujus objectum formale non est bonitas analogicè communis divinæ per essentiam & divinæ per participationem , neque sola naturæ bonitas ut distincta virtualiter à relationibus & attributis , sed bonitas divina pro ut in se est, seu pro ut dicit essentiam attributa & personas, quia charitas diligit Deum secundum quod est beatitudinis objectum. 1. 2. q. 109. a. 3. ad 1.

I X.

Charitas non evacuatur per gloriæ perfectionem, sed eadem numero manet 1. 2. q. 67. a. 6. de ratione charitatis via est ut possit augeri 2. 2. q. 24. a. 3. neq; imponitur terminus augmento charitatis in statu via a. 7. unde non repugnat quod
charitas

charitas viæ intensivè sumpta adæquet , imò superet charitatem patriæ. *Quilibet actus charitatis meretur charitatis augmentum, non tamen statim augetur, sed quando aliquis conatur ad hujusmodi augmentum a. 6. ad 1. unde etsi actibus remissis mereatur homo, augmentum tamen charitatis in esse physico actibus remissis correspondens non datur in hac vita dum justus ferventiorum actum elicit, sed probabilius differendum videtur usque ad separationem animæ à corpore, vel usque ad primum glorificationis instans. Per unum actum peccati mortalis habitus charitatis perditur a. 12. nihilominus nullo modo diminui potest directè loquendo, potest tamen indirectè dici diminutio charitatis dispositio ad corruptionem ipsius, quæ fit vel per peccata venialia, vel etiam per cessationem ab exercitio operum charitatis. a. 10.*

X.

Manifestum est quod idem specie actus est quo diligitur Deus & quo diligitur proximus q. 25. a. 1. attamen principaliter & maximè Deus est ex charitate diligendus q. 26. a. 2. idq; sub præcepto frequenter obligante, qui quânto plus diligitur, tantò est dilectio melior q. 27. a. 6. de charitatis necessitate est, ut aliquis diligens Deum & proximum ab illa generalitate dilectionis proximi inimicos suos non excludat q. 25. a. 8. proximum quântum ad salutem animæ magis debemus diligere quam corpus proprium q. 26. a. 5. unum proximum oportet magis quàm alium diligere. a. 6. inter quos illi, qui sunt nobis magis conjuncti, sunt ex charitate magis diligendi a. 8. ad dilectionem proximi pertinet, ut proximo non solum velimus bonum, sed etiam operemur - - - & ideo elemosynarum largitio est in præcepto q. 32. a. 5. similiter correctio fraterna est actus charitatis q. 33. a. 1. ordinatur autem ad fratris emendationem & ideo hoc modo cadit sub præcepto, secundum quod est necessaria ad istum finem, non autem ita quod quolibet loco vel tempore frater delinquens corrigatur a. 2. pertinet ad unumquemque respectu cuiuslibet personæ, ad quam charitatem debet habere, si in eo aliquid corrigibile inveniatur. a. 4.